

Maranatha Mare

juni 2022

Jaargang 49 No 5

Gods Beminden

Twee handen als een bolwerk,
een monument van innigheid,
gevouwen tot een brugdek
dat naar de bron van vrede leidt.

Het zijn de instrumenten
die mensen ter beschikking staan,
de elk gegeven krachtbron
waardoor er heem 'len opengaan.

Twee oren die vernemen
het leed der mensen en hun pijn
en die aandachtig luist 'rend
als poorten wijd geopend zijn,
zich richtend op de ander
die in een poel van angsten schouwt.

Twee oren die verwerken
de last die hen wordt toevertrouwd.

Twee ogen die zich wenden
naar waar om zegen wordt gevraagd.

Ze flonk'ren als een lichtbron
die 't beeld van ware liefde draagt.

Waar handen, oren, ogen
zo in de dienst des Heren staan,
zal zeker ook de drager
als Zijn beminde voorwaarts gaan

Frits Deubel

Overgenomen uit bundel "Gods Zegen Toegewenst – gedichten vol beloften"

Geloof en handen

*Handen (1508) Albrecht Dürer
Albertina Museum, Wenen, Oostenrijk*

Als we denken aan “geloof” en “handen” komt gelijk het beeld van de “Biddende Handen” van Albrecht Dürer naar boven. Reproducties daarvan waren over de eeuwen in huiskamers en kerken te zien – zijn meest beroemde werk.

Ik was een keer in Nürnberg bij het Dürer Museum. Het huis is in zijn oorspronkelijke 16e-eeuwse staat hersteld. Een gekostumeerde gids die zich aan het groepje toeristen voorstelde als de vrouw van Albrecht Dürer, nam de rondleiding van kamer tot kamer. Ze vertelde van het leven in dat huishouden. In de keuken kregen we te horen hoe zij te werk gaat om eten te koken en wat ze allemaal eten. Was ik dankbaar dat ik niet mee moest eten!

In de studio op de bovenste verdieping zagen we geen atelier van een eenzame kunstenaar. De studio was een soort *Fachwerkhaus*, een vakwerkhuis. Daar werden in Dürers tijd al reproducties van zijn werken gemaakt en overal commercieel verkocht. Zijn studio zat vol met stagiaires en vaklieden die het reproductiewerk deden. Dit is hoe dit werk tot een soort religieuze kunst-kitsch werd.

Onlangs las ik een gebed over “geloof” en “handen”.

Dit gebed roept geen *kunstbeelden*, maar wel twee *taalbeelden* op:

“God, wij komen met *lege handen* ...”

Dit beeld spreekt van niets hebben, niets bezitten, van een diepe nederigheid. De mens denkt niet te veel van zichzelf, is niet vol van zichzelf, maar nadert God zonder *ego*. Zoals Jezus zich leeg heeft gemaakt om de gestalte van een mens aan te nemen, zo komen mensen met lege handen tot God.

“God, wij komen met *open handen* ...”

Het beeld spreekt van wél hebben, zelfs véél hebben, en de bereidheid om vrijelijk te geven. Wie met “legen handen” tot God kwamen en véél hebben ontvangen, vól werden van God, hebben véél om te geven – met “open handen”.

Albrecht Dürer was een van achttien kinderen. Dit was een vrij hopeloos bestaan. Twee zoons wilden graag op de Kunstacademie in Nürnberg studeren, maar daar was geen geld voor.

De twee broers besloten er om te tossen. De verliezer zou in de mijn gaan werken om voor de opleiding van de ander aan de Kunstacademie te betalen. Als de studie na vier jaar was afgerond, zou hij de andere broer financieel steunen om ook de opleiding te gaan volgen. Albrecht Dürer won en ging studeren. Zijn broer Albert ging werken op de mijn.

Toen Albrecht na afloop van de studie zijn broer bedankte voor zijn opoffering en zei dat hij nu aan de beurt was om te gaan studeren, liet Albert zijn handen zien. Haast elk bot in zijn vingers was een keer gebroken. Hij had zo'n last van artritis dat hij geen delicate lijnen op een doek zou kunnen maken. Voor hem was het te laat.

Op een dag tekende Albrecht als eerbetoon de kapotte handen van zijn broer – de handpalmen samen en de vingers ten hemel gestrekt. Hij noemde dit werk: “Handen”.

De *offer*-handen van zijn broer. In de wereld bekend als “Biddende Handen”. Als we denken aan “geloof” en “handen”, komt het beeld van Jezus' *offer*-handen naar boven – vastgenageld aan het kruishout.

Komen wij dan tot God met *biddende handen* en met *lege handen*.

Komen we dan tot onze medemens met *open handen* en *offer-handen*.

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Wij denken aan onze gemeente leden die tobben met hun gezondheid: Janny van den Eijkel en Linda Steinmann.

Wij denken ook aan Marjan van Zee die een grote verandering in haar leven gaat maken, en dat is niet makkelijk.

Wij denken ook kleine Blake Griessel die een aantal dagen in het ziekenhuis was voor onderzoek. Blake heeft cerebraal palsy en heeft nu ook aanleg tot epileptische aanvallen, een verdere aanpassing in deze jonge leven. Wij dragen zijn ouders Clinton en Tanya Griessel en oma Anja Smit op in onze gebeden en gedachten, om kleine Blake goed te kunnen ondersteunen en de andere twee kinderen Ethan en Anastasia ook genoeg liefde en aandacht te kunnen geven.

Brief aan mijn kleinzoon: wij hebben geen woorden nodig

Ruim een jaar geleden werd Jos van Oord grootvader van Abel. In een reeks brieven aan zijn kleinzoon verwonderd hij zich over mens-zijn en het opaschap.

Lieve Abel,

Jij zit nu in de fase van de eerste woordjes. Je vader en moeder kijken ze bijna uit je mond ... Hoor ik 'm nu papa zeggen? Of mama? Opa zeg je nog niet, maar dat vind ik niet erg. Want wij hebben samen eigenlijk helemaal geen woorden nodig. Met gebaren en wat klanken komen wij er ook wel uit. Als je bij mij op bezoek bent, pak je de bal, wijs je naar de voordeur en zeg je da of di. Zo helder als glas: wij moeten door die deur om te gaan voetballen in de hal of op het grasveldje aan de overkant. Ik trek ook weleens een gek gezicht naar je en dan doe jij het na. Nou, dat is toch ook communicatie? Of je pakt een boekje, zegt di of da en wijst en slaat bladzijden om. Zo wordt er een heel verhaal verteld.

Hebben we eigenlijk wel woorden nodig, Abel? Ik vind het mooi dat jij met een paar klanken en gebaren precies kunt aangeven wat je wilt zeggen. En ik versta jouw taal omdat ik aandachtig naar je kijk en je wíl begrijpen. Dat zouden grote mensen ook wat vaker moeten doen: met aandacht naar elkaar kijken, luisteren om erachter te komen wat die ander ons wil zeggen.

Het doet me denken aan een oud verhaal. Het wordt op het feest van Pinksteren gelezen. Ik wil het je graag later een keer helemaal vertellen, maar nu alvast een voorproefje. In het tweede deel van de Bijbel gaat het veel over Jezus. Mensen vinden wat Hij zegt en doet mooi. Aan het einde van Zijn leven neemt Hij afscheid van zijn vrienden. Als Hij weg is, zijn ze verdrietig. Maar dan gebeurt er iets wat ik niet goed kan uitleggen. Ze ontdekken dat het leven doorgaat, ze worden enthousiast. Ze krijgen - zo zegt het verhaal - de Geest. Ze raken er zo vol van dat ze van alles gaan roepen. Klanken. Net als jij nu. En gebaren. Net als jij nu doet. En, heel wonderlijk, mensen overal vandaan, uit landen en streken met een andere taal, begrijpen wat ze zeggen. Ik denk omdat de vrienden van Jezus de taal van het hart spraken. En zo veel enthousiasme en liefde uitstraalden dat iedereen met aandacht naar hen keek en begrepen wat ze wilden vertellen. Mooi hè? Jij roept ook van alles: bla bla, en da en di. En ik begrijp het. Ik weet wat je wilt zeggen want ik zie jouw gezicht en je gebaren. Misschien is het op die pinksterdag ook wel zo gegaan.

Natuurlijk is het fijn als jij steeds meer woorden leert en straks zelfs zinnestukjes. Dat we gesprekken kunnen voeren, we elkaar kunnen vertellen wat we meemaken, wat er in ons omgaat. Maar vooraf aan die taal met letters is er nu die taal met klanken en met gebaren. En die taal verwarmt mij, maakt dat ik je beter leer kennen en steeds meer van je ga houden. Laten we afspreken dat we altijd ook die taal van het hart blijven spreken en ernaar blijven luisteren. Met elkaar en met anderen.

Een dikke knuffel van opa

Jos van Oord – emeritus predikant

<https://petrus.protestantsekerk.nl/artikel/brief-aan-mijn-kleinzoon-wij-hebben-geen-woorden-nodig/>

‘Die vrucht? We slapen er nog een nachtje over’

Wanneer is het eens genoeg? Wanneer kan de dag stoppen en is ons takenlijstje leeg? Schrijver Reinier Sonneveld gaat in gesprek met Adam en Eva.

Een verhaal moet wel briljant zijn als je elke keer dat je het herleest, er weer iets nieuws in ontdekt. De zondeval in de Bijbel is zo'n verhaal. Toen ik het

onlangs herlas, vroeg ik me bijvoorbeeld voor het eerst af waarom het eigenlijk een vrucht is die Adam en Eva verleidt. Waarom niet, zeg, een dier dat ze niet mogen aaien? Een steen die ze niet mogen gooien? Of een woord dat ze niet mogen uitspreken? En überhaupt, waarom is het eigenlijk een verbod, iets wat ze niet mogen, en geen eis, iets wat ze bijvoorbeeld dagelijks wél moeten?

Toen viel me eindelijk op dat het wel een verkooppraatje lijkt wat die slang bij die gevaarlijke boom doet. Als een soort marktkoopman prijst hij de waren in zijn kraampje aan. Kijk nou toch eens, hoe heerlijk! Als je dit eet, gebeuren er mirakels! En daarbij belooft hij iets in de toekomst, waarbij hij de fantasie van Adam en Eva activeert: 'Jullie zullen helemaal niet sterven; jullie worden als goden.' Op dat punt in het verhaal zijn er nog nooit mensen gestorven en ze geloven niet in goden, maar ze kunnen zich er wel iets bij voorstellen.

En dan gaan ze likkebaarden. De vruchten zagen er 'heerlijk' uit, staat er, ze waren 'een lust voor het oog', het was 'aanlokkelijk' wat ze er allemaal door zouden krijgen. Typisch iets wat mijzelf kan gebeuren als ik door een boekwinkel loop of bij een internetwinkel naar een cappuccinoapparaat zoek. Ik zie een buitenkant, die is veelbelovend, en ik stel me van alles voor bij wat mij dat allemaal kan bieden aan prettige gevoelens en belevenissen. Mijn verbeeldingskracht wordt geactiveerd en die verkoopt dat product aan mij. Net als bij Adam en Eva. In hun fantasie opent zich een wereld aan nieuwe mogelijkheden. Stel je voor dat... En opeens is de overvloed die ze hebben niet meer genoeg.

Wanneer is het genoeg? Wanneer is mijn dag klaar en kan ik ophouden met denken en regelen? Wanneer kan ik stoppen met 'aan mezelf werken'? Wanneer ben ik klaar met het kopen van boeken, opgezette vlinders en fossielen? Het is zelfs een van de grote kwesties van onze tijd, denk ik. Vergeleken met een paar eeuwen terug leven we tegenwoordig allemaal als koningen. Beter zelfs. De koningen in de middeleeuwen konden sterven aan een simpel griepje.

Ze hadden voortdurend kiespijn. Ze stonken. Ze waren voortdurend in oorlog. Hun kinderen overleden massaal. We beseffen nauwelijks hoe ongelooflijk comfortabel ons leven is geworden en hoeveel kansen we erbij hebben gekregen. Het is kortgeleden dat alleen de allerrijksten enige

opleiding kregen en bijvoorbeeld boeken konden lezen of überhaupt in bezit hadden. Een boerenkind werd nooit een burgemeester. Nu zijn er tientallen voorbeelden van, alleen al in Nederland.

Natuurlijk zijn er nog steeds allerlei beperkingen, maar historisch gezien kunnen we meer dan ooit. En – ook nieuw – we menen op meer dan ooit recht te hebben. De koningen van de middeleeuwen klaagden zelden over hun eeuwige kiespijn, laat staan de rest van de bevolking. Zoiets hoorde er gewoon bij. Boerenkinderen gingen niet de barricades op omdat ze geen burgemeester konden worden. Zij vonden zoiets niet gepast, niet hun plek. We zien echter overal om ons heen kansen – voor anderen én voor onszelf – en daar hebben we misschien wel recht op.

Die combinatie is explosief. Op zichzelf zijn die nieuwe mogelijkheden en onze emancipatie prachtig, het is iets goeds dat er veel meer kan en dat we zo veel trots hebben dat we het überhaupt overwegen of het voor ons is. Maar bij elkaar kunnen we er niet mee omgaan. Al was het maar omdat we er niet op gebouwd zijn. We komen uit een savanne met een dieet van twintig producten en honderd stamgenoten die allemaal hetzelfde werk deden. En met een brein dat dáárop gebouwd is, zitten we vervolgens op internet met een miljoen producten en zeven miljard medemensen die ons allemaal wat anders voorspiegelen. Het is alsof we in het paradijs zitten en er is niet één boom, maar een heel bos met overal slangen die ons toelispelen dat we niet alleen goden kunnen worden, maar ook popsterren, hardlopers, nieuwslezers, topkoks... Hoe hadden Adam en Eva díe verleidingen kunnen weerstaan en een beetje tevreden kunnen blijven? En hoe kunnen wij dat?

Het kan helpen ons in te leven in Adam en Eva en ons voor te stellen wat in hun geval een oplossing was geweest. Het eerste wat ik dan bedenk, is dat ze eigenlijk best een hek om die gevaarlijke boom hadden kunnen zetten. Nietwaar?

Of anders die boom zelfs omhakken. Waarom niet eigenlijk? Dan waren ze in elk geval van de druk af. Het is maar een gedachte-experiment, maar het helpt me wel om voor onze eigen situatie iets te bedenken. Afgrenzen dus. Een soort hek zetten om al die ‘bomen’ in ons leven die er ‘heerlijk’ uitzien. Concreet: dat we die vervloekte smartphone eens kunnen laten liggen. Na

etenstijd dat ding niet meer aanraken. Daarmee zouden we – dat denk ik echt – miljarden aan therapie en antidepressiva besparen.

Wat hadden Adam en Eva nog meer kunnen doen? Stel dat ze geen hek hadden gebouwd of hun eigen hek hadden geopend; wat hadden ze bijvoorbeeld tegen die slang kunnen zeggen? Een van de beste vragen die ik bedenk, is dan: ‘Wat, beste slang, is nu eigenlijk het probleem? Wat wordt ermee opgelost als ik die vrucht eet?’ Bijna alles wat ons verkocht wordt, in het echte leven of online, lost niet echt meer iets op, maar praat ons eerst een probleem aan: je hoort er niet bij, je bent ouderwets, je bent niet aantrekkelijk, je bent fout en immoreel. Het verkoopt ons een schijnoplossing, zoals de slang in het paradijs al deed.

Ik denk dat dit een bruikbare vraag is om jezelf dagelijks te stellen: wat los ik nu eigenlijk op? Ben ik nu echt een wond aan het genezen, een gevaar aan het bestrijden? En draag ik nu echt iets bij? Je wijdt je dan eerder aan de echte issues en de rest laat je gaan. Heel veel van waar wij ons druk over maken, valt dan weg. De dag is tenminste eens een keertje klaar. Morgen weer een nieuwe dag. Ja, misschien hadden Adam en Eva dát moeten terugzeggen: ‘Nou, beste slang, vandaag is ook maar vandaag. Die vrucht? We slapen er nog een nachtje over. Eens zien of die dan nog steeds zo vreselijk belangrijk voelt...’

Geschreven door Renier Sonneveld – Theoloog en schrijver

<https://visie.eo.nl/artikel/2022/05/-die-vrucht-we-slapen-er-nog-een-nachtje-over>

Om 'n woord te vind vir wie ek is

Hy staan op die verkeerde plek. Ek moes hom laat gaan. Hy het verdwyn. Sny hom middeldeer.

Miskien klink dit soos die eerste paar sinne van 'n interessante speurverhaal. 'n Regte ouwêreldse *whodunnit*. Miskien word die leser aangespoor om dieper die intrige in te stap ... wie staan op die verkeerde plek, wie moes gaan, wie het verdwyn en wie gaan nou wreedaardig middeldeer gesny word? Die antwoord, helaas, is nie naastenby so spannend nie. Hierdie paar sinne verwys na 'n potplant in my kantoor wat op die verkeerde plek staan, na 'n sitkamerstoel wat ek moes wegmaak omdat die kunsleer daarvan begin

afdop het, na my gunsteling-potlood wat êrens tussen my kantoor en my huis verlore geraak het, en laastens na die resep van 'n kookboek wat vereis dat die eiervrug halveer moet word.

Nie een van hierdie dinge het enige iets met 'n lewende wese van vlees en bloed te doen nie. Die potplant, die sitkamerstoel, die potlood en die eiervrug het ook nie 'n geslag nie – in elk geval nie in die Afrikaanse taal nie. Dit is onder andere die Duitse taal wat geslag aan selfstandige naamwoorde toeken en die geslag van woorde word met 'n lidwoord aangedui. In Afrikaans is dit egter nie die geval nie en daarom het ek al so baie keer gewonder oor hoekom die Afrikaanse taal, toe dit (nie hy nie!) vorm aangeneem het, by verstek die manlike persoonlike voornaamwoord as grammatikale verwysing na enige iets onder die son – eintlik die son ook – aangeneem het. Soos ek aangetoon het in my kort voorbeeld hierbo, kan dit geforseerd en kunsmatig klink. Ironies is dít juis die openlike verset en luidkeelse protes teen enige poging om die verstek manlike persoonlike voornaamwoord uit te brei of te vervang met iets wat meer inklusief en verteenwoordigend is van dit waarna verwys word – naamlik, dat enige grammatikale vervanging of uitbreiding geforseerd en kunsmatig is. Taal is dinamies en dit verander aanhoudend, soos duidelik blyk uit woorde wat vir die HAT (Handwoordeboek van die Afrikaanse Taal) geborg word en pryse wat aan kinders en tieners toegeken word as hulle nuwe woorde uitdink. Wanneer nuutskeppings (neologismes) hulle opwagting maak, juig ons omdat dit die bewys is van 'n taal wat floreer – en dit is 'n belofte dat die taal nog lank nie gereed is om laaste asem uit te blaas nie.

Op 'n rasonale vlak is ons minstens dan bewus daarvan (en kan ons dit ook erken) dat taal dinamies is en verander en uitbrei. Ek wou eers ook bysê dat hierdie uitbreidings en dinamiek nie “goed” óf “sleg” is nie – dit is wat dit is, met ander woorde, daar is nie waarde-oordele aan verbonde nie. Toe ek dit tik, besef ek juis die teendeel is waar. Taal is 'n eksistensiële saak: 'n saak van lewe en dood, brood en botter. Omdat ek in die tersiêre onderrig-sektor werk, weet ek dit, want ek word omring deur debatte oor onderrigtaal, debatte oor die filosofiese en ideologiese verwysingsraamwerke wat verbonde is aan taal, en ek beleef die wyse waarop taal bevoorregting of marginalisering tot gevolg kan hê. Ek werk ook in die kerk en het

kerkgeskiedenis as vak op universiteit gehad, so ek weet dat taal kan lei tot kerkskeuring: dogmatiese formulerings oor die aard van Jesus en die Heilige Gees, belydenisse se profetiese taal oor die roeping en identiteit van die kerk en dan natuurlik ook heftige woordewisselings oor die toetssteen en die laaste bastion van Christelikheid: die manlikheid van God.

Taal maak saak. Dit is persoon-lik (wat doeltrewus só geskryf word dat “persoon” beklemtoon word). Taal is uniek en dinamies. Dit gee lewe omdat dit ons in staat stel om te beleef, te beskryf, te bely, kortom, ons kan ervarings artikuleer (tot spreke bring). Só word ons ervarings uiteindelik verhale, gesegdes en belydenisse. Dit is egter nie verwyder van ons vooronderstellings en ideologieë nie – en hierin lê die gevaar, soos blyk uit die afgelope jaar se periodieke verdagmakery oor die uitbreiding van persoonlike voornaamwoorde (hy/sy/hulle) waarmee mense hulself kan beskryf. Ja, ons is al weer terug by “hy” – maar hierdie keer is ’n vlees en bloed mens ter sprake. Net soos ons grootgeword het met die “feit” dat die potplant, die sitkamerstoel, die potlood en die eivrug grammatikaal ’n “hy” is, so het ons grootgeword met die “feit” dat mense net ’n “hy” en ’n “sy” is. Maar, wie het só besluit? Soos dit kunsmatig en geforseerd is om die verskeidenheid van alle objekte onder die son – selfs die son ook – as manlik te beskryf, is dit seker tog ewe geforseerd om die verskeidenheid van mense onder die son, net as “hy” en “sy” te beskryf. Dit is statisties onmoontlik en onlogies dat die ganse verskeidenheid van menslike en kosmiese bestaan in twee kategorieë afgegrens kan word – en dit is wat ons doen as ons “hy” en “sy” die laaste bastion en die toetssteen van menslikheid maak, binne taal-debatte oor persoonlike voornaamwoorde.

Daar moet tog ruimte wees – ruimte vir ’n woord wat die uniekheid van my, jou, hom, haar, en hulle, tot spreke bring en dit nie verberg of wegsteek nie. Daar moet tog ruimte kan wees vir taal wat mens (of enige objek) beskryf ten opsigte van wat dit is, en nie beskryf ten opsigte van wat dit nié is nie (soos alle mense wat nie wit is nie, beskryf word as nie-blankes). Daar moet tog woorde kan wees wat ’n ruimte vir uniekheid kan bied – soos ’n oop huis waarin daar baie kamers is, en waar die stoep-lik altyd verwelkomend en gerusstellend aangeskakel is. Wie sou nou nie daar wou kom bly nie? Daarom gun ons vir mense die verskeidenheid en die bevryding van

meerdere persoonlike voornaamwoorde. Ons juig oor die kreatiwiteit van mense om nuwe woorde uit te dink wat die verskeidenheid van die identiteit van menswees beskryf, want só word taal 'n verwelkomende huis vir almal wat so dikwels by die voordeur weggewys is of slegs deur die agterdeur die huis kon inkom.

In my onmiddellike werksomgewing, het ek oor die afgelope paar jaar gesien hoe die universiteit daadwerklik meewerk aan die kreatiewe uitbreiding van die spreekwoordelike huis: met die beleid om persoonlike voornaamwoorde uit te brei, word almal die kans gegun om woorde te vind vir wie hulle is. Ek merk op dat groeiende getalle kollegas hulle voorkeur ten opsigte van hulle persoonlike voornaamwoorde in hakies in hulle elektroniese handtekening aandui – oor verskillende instansies heen. Dit is egter nie iets wat afgedwing of vereis word nie, want iets wat die doel het om meer ruimte te skep, kan nie 'n nuwe vorm van afgrensing wees nie. Self is ek nog onseker of ek my persoonlike voornaamwoord-keuse wil aandui. Vroue moet reeds verslag doen in soveel amptelike en nie-amptelike ruimtes oor hulle keuses: Is jy getroud? Het jy kinders? Wat is jou nooiensvan? Ek word byvoorbeeld oral outomaties in die “Mevrou”-boksie gedruk, al staan daar op al my dokumentasie, professor of doktor of dominee. Daar is reeds soveel kere wat ek gedwing word om my identiteit aan te dui volgens voorafbepaalde kategorieë (waaroor ek geen beheer het nie), dat ek nie weet of ek oor nóg iets gedwing wil word nie. Ek hou dus aan om daaroor te dink. Maar die ruimte wat die verskeidenheid van persoonlike voornaamwoorde vir mense skep om méns te wees, en daardie menswees te beskryf, is 'n asemrowende geregtigheid. En 'n teken van hoop vir die gebroke menslike toestand. Want ons almal wil tog saam met Goethe (uit sy toneelstuk, *Faust*) die versugting uitspreek: “Hier is ek mens, hier kan ek wees”.

Geschreven door Prof. Tanya van Wyk – docent aan Faculteit Theologie, Universiteit van Pretoria.

Deze artikel is gepubliceerd in de Beeld krant van 7 mei 2022.

Dienstrooster juni 2022			
	zondag 5 juni	zondag 12 juni Koffiedrinken	zondag 19 juni
1	Emmy Reinten	Ferry vd Kuil	Jan Willem Hoorweg
Bloemen	Emmy Reinten	Ellen vd Kuil	Joke de Jong
Koffie Schenken		Priscilla Ndlovu	
Koffie Trakteren		Frouk Smal	
	zondag 26 juni		
1	Frouk Smal		
Bloemen	Ina Pol		

Agenda juni 2022		
zondag 5 juni	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 7 juni	09h00 – 13h00	Kerkkantoor
zondag 12 juni	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken
dinsdag 14 juni	09h00 – 13h00	Kerkkantoor
zondag 19 juni	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 21 juni	09h00 – 13h00	Kerkkantoor
zondag 26 juni	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 28 juni	09h00 – 13h00	Kerkkantoor

Verjaardagen juni 2022		
zondag 5 juni	Wijnand Andeweg	082 550 3769
dinsdag 7 juni	Ellen van der Kuil	083 626 3272
woensdag 8 juni	Wanda Groenewald	071 362 6976
woensdag 8 juni	Jur Koning	011 973 1091
dinsdag 14 juni	Clyde Groenewald	071 362 7005
zaterdag 18 juni	Wilbie Bakkers	
zaterdag 18 juni	Amanda Knoester	082 501 7556
zaterdag 18 juni	Wilma Mandelstam	083 231 4862
zondag 19 juni	Charlotte Reinten	083 441 2141
donderdag 23 juni	Jennifer Bianchi	082 461 3428
zondag 26 juni	Carol Strydom-Knoester	086 186 9030
woensdag 29 juni	Riaan Nagel-Knoester	
donderdag 30 juni	Eddie de Jong	074 120 4101

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandssprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 09h00 – 13h00	Joke de Jong 072 443 3535 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@webmail.co.za